

Sygn. akt II AKa 88/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Andrzej Olszewski

6. Sędziowie: SA Piotr Brodniak

7. SA Janusz Jaromin (spr.)

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kamieniu Pomorskim Doroty Roznerskiej

10. po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2020 r. sprawy

11. M. H.

12. oskarżonego z art. 190 § 1 kk w związku z art. 31 § 2 kk, art. 190 § 1 kk w zbiegu z art. 217 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 31 § 2 kk, art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk w związku z art. 31 § 2 kk

13. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońcę oskarżonego

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

15. z dnia 15 listopada 2019 r. sygn. akt III K 44/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1/2 wydatków za postępowanie odwoławcze i wymierza mu opłatę w kwocie 600 (sześćset) złotych za drugą instancję.

SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Olszewski SSA Janusz Jaromin

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 88/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 listopada 2019 r. o sygn. akt III K 44/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel pośilkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	I. zarzut rażącej niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego M. H. kary 8 lat pozbawienia wolności wymierzonej za popęlnienie zbrodni kwalifikowanej z art.13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, jak i jednostkowych kar po 3 miesiące pozbawienia wolności za pozostałe czyny, bez uwzględnienia wszystkich dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 kk, w szczególności bez uwzględnienia okoliczności i sposobu popęlnienia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

przestępstwa,
motywacji i
zachowania
oskarżonego przed
i po popełnieniu
przestępstwa,
zwłaszcza
popełnienia
przestępstwa na
szkodę osób
najbliższych, z
którymi z wspólnie
zamieszkiwał, w tym
także charakteru
naruszonego dobra
prawnego godzącego
w życie ludzkie,
w tym bez
uwzględnienia
zachowania
oskarżonego, który
dokonał
przestępstwa
realizując zamiar
jego popełnienia
wcześniej
wypowiadany
wielokrotnie w
słowach gróźb
kierowanych wobec
L. H. i jego żony,
braku jakiegokolwiek
skruchy czy refleksji
po zdarzeniu i
pomimo
wyrządzenia
nieodwracalnej
krzywdy nie tylko
fizycznej, ale i
psychicznej u K. H.,
przy braku, poza
wiekiem i opinią
psychiatryczną
potwierdzającą
ograniczenie w
stopniu znacznym
jedynie zdolności
kierowania swoim
postępowaniem,
jakichkolwiek

	<p>okoliczności łagodzących, które to ustalenia winny przemawiać przeciwko orzekaniu kary w dolnym progu ustawowego zagrożenia przewidzianego przez ustawodawcę za zbrodnię z art. 148 § 1 kk i prowadzić do orzeczenia kary surowszej, nie mniejszej niż 15 lat pozbawienia, co powoduje, iż orzeczone kary jednostkowe i kara łączna nie spełnią swoich celów zapobiegawczych, wychowawczych oraz społecznego oddziaływania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosząc się do stanowiska oskarżyciela publicznego trzeba przede wszystkim podkreślić, że analizując okoliczności, jakie należy uwzględnić wymierzając karę, w całości prokurator pomija (choć dla porządku wymienia) stopień winy oskarżonego. Tymczasem (obok stopnia społecznej</p>			

szkodliwości czynu)
jest to jedna
z dwóch
najważniejszych,
tzw.
sprawiedliwościowych
dyrektyw wymiaru
kary. Została
wysunięta na
pierwszy plan i
stanowi pierwsze
kryterium, jakie
należy brać pod
uwagę przy
wymiarze kary
zgodnie z art. 53 §
1 k.k. W związku
z tym, na pierwszy
plan wybija się tzw.
funkcja limitująca
winy. Wina określa
bowiem
maksymalną,
nieprzekraczalną
granice sankcji,
także w zakresie
jej rodzaju oraz
wysokości (kom. do
art. 53 k.k. [w:]
Kodeks karny..., red.
A. Grześkowiak, K.
Wiak, Legalis 2018;
J. Wojciechowski,
Kodeks..., 1997, s.
117; zob. także wyrok
SA we Wrocławiu
z 13.10.1994 r.,
II AKr 316/94,
KZS 1995/7-8, poz.
69; wyrok SA w
Lublinie z 17.11.1999
r., II AKa 183/99,
OSA 2000/4, poz.
25; wyrok SA
w Krakowie z
23.11.2000 r., II AKa
147/00, KZS 2001/1,
poz. 24; wyrok
SA w Krakowie
z 24.10.2002 r.,

II AKa 258/02,
KZS 2002/12, poz.
33). Innymi słowy,
niedopuszczalne jest
orzeczenie kary,
która przekraczałaby
ustalony w sprawie
stopień zawinienia
sprawcy, nawet
jeżeli takie
rozstrzygnięcie
mogłoby być
zasadne w świetle
dyrektywy prewencji
szczególnej i ogólnej
(I. Zgoliński [w:] V.
Konarska-Wrzosek,
Kodeks karny.
Komentarz.
Wydanie II, WKP
2018).

Tymczasem, w
niniejszej sprawie,
co prokurator stara
się pomijać w
wywodach apelacji,
wyraźnie zaburzony
(niemożliwy do
kontrolowania w
chwili każdego z
przypisanych
czynów) był proces
podejmowania
decyzji przez
oskarżonego. Nie
tylko M. H.
kierował się w
swym postępowaniu
(podkreślanymi
przez prokuratora)
nieadekwatnymi do
rzeczywistości
ocenami działań
swoich i innych,
zwłaszcza obciążając
inne osoby, w tym
oboje
pokrzywdzonych,
odpowiedzialnością

za problemy i
niepowodzenia
życiowe, ale przede
wszystkim - wskutek
zmian chorobowych
wynikających z
uszkodzeń
ośrodkowego układu
nerwowego
spowodowanych
przebyłym udarem -
nie był w stanie
pokierować swoim
postępowaniem w
chwili czynu. Jest to
okoliczność
umożliwiająca
zastosowanie przez
Sąd I instancji
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
(choć nie obligująca
do takiej decyzji).
Ustawodawca,
nakazując
uwzględniać stopień
winy przy wymiarze
kary, stwarza
zarazem możliwość
nadzwyczajnego jej
złagodzenia w razie
wystąpienia w
niepełnym zakresie
okoliczności
wyłączających winę,
czyli nie w stopniu,
który
uniemożliwiłby jej
przypisanie. Daje
więc wskazówkę,
że stopień winy,
pełniąc funkcję
limitującą wymiar
kary, konsekwentnie
wpływa na
możliwość obniżenia
karalności w
stosunku do
zagrożenia
przewidzianego w

przepisie części
szczególnej (zob.
A.Piaczyńska,
Kryteria
stopniowania winy,
PiP nr 9/2012, s.
50-67).

Takiego obniżenia
dokonał Sąd I
instancji. Wyraźnie
w uzasadnieniu
wyroku podkreślił
bowiem wszelkie
dane wskazujące
na wysoki stopień
szkodliwości
społecznej czynów
oskarżonego
(świadome
zastrzanie
konfliktu z rodziną,
planowane
działanie, godzenie
w dobra osób
bliskich,
zamieszkałych w tym
samym domu, brak
skruchy)
jednocześnie
wskazując na
niemożność
kontrolowania
swoich działań przez
oskarżonego w
czasie popełniania
czynów, co wyraźnie
obniża stopień winy
M. H.. Wyważając
nakazy wynikające z
dwóch
sprawiedliwościowych
zasad wymiaru kary
(stopnia społecznej
szkodliwości czynu i
stopnia winy), które
określają dolną
i górną granicę
kary wymierzonej
oskarżonemu, Sąd

Okręgowy doszedł do słusznego przekonania, iż kara winna być istotnie obniżona w stosunku do tej wymierzonej osobie nieograniczonej w kontrolowaniu swych działań w takiej samej sytuacji ale jednocześnie nie powinna być nadzwyczajnie złagodzona ze względu na niemożliwość do pominięcia stopień szkodliwości społecznej działań M. H..

Niewątpliwie działanie w stanie ograniczonej poczytalności stanowi tylko jedną z przesłanek mających wpływ na wymiar kary i nie może umniejszać znaczenia pozostałych przesłanek. Nie może im jednak także całkowicie ustępować, jak zdaje się sugerować prokurator w apelacji. Wysuwane na pierwszy plan kryteria takie jak cele wychowawcze i zapobiegawcze, jakie mają być osiągnięte wobec oskarżonego czy społeczne poczucie sprawiedliwości nie mogą być uznane za

istotniejsze kryteria niż stopień zawinienia, a ten u M. H. zgodnie z opinią biegłych przedstawioną po obserwacji psychiatrycznej - niewątpliwie był obniżony. Pod tym kątem należy także oceniać brak skruchy po popełnieniu czynu czy wręcz wrogie i pogardliwe nastawienie oskarżonego do pokrzywdzonej. Nie można jednak też pomijać podobnego podejścia obojga pokrzywdzonych do oskarżonego, co także zostało w niniejszej sprawie wykazane.

W związku z tym, zarówno w odniesieniu do gróźb karalnych i naruszenia nietykalności cielesnej przypisanych oskarżonemu w punktach 1. i 2. części dyspozytywnej wyroku jak i wobec usiłowania zabójstwa pokrzywdzonej kara wymierzona oskarżonemu jest adekwatna do zawinienia M. H., uwzględnia stopień społecznej

<p>szkodliwości jego działania i adekwatnie realizuje cele ogólnoprewencyjne i szczególne. Zarzut jej niewspółmierności, a tym bardziej rażącej niewspółmierności nie mógł więc zostać uwzględniony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie wymierzonej oskarżonemu M. H. kary za zarzucane mu przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk do 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk do 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk do 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności oraz wymierzenie kary łącznej 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności i utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek opiera się na przekonaniu prokuratora, że samo wypełnienie znamion czynu zabronionego przy motywacji sprawcy - niewątpliwie wrogiej wobec pokrzywdzonej i niechętnej wobec pokrzywdzonego - oraz jego obojętnym zachowaniu po popełnieniu przestępstwa, które zostało zaplanowane, czyni karę wymierzoną w dolnych granicach zagrożenia sankcją rażąco niewspółmierną. Nie można podzielić takiego przekonania głównie ze względu na adekwatną ocenę stopnia zawinienia oskarżonego jakiej dokonał Sąd I instancji, dostosowanie do niego rozmiaru sankcji przy uwzględnieniu pozostałych kryteriów wymiaru kary i właściwe uargumentowanie jego stanowiska w uzasadnieniu zaskarżonego</p>	

<p>wyroku. W związku z tym, wniosek o zmianę wymiaru kary musiał zostać uznany za całkowicie niezasadny.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>II. W zakresie wszystkich trzech czynów wskazanych w części dyspozytywnej wyroku:</p> <p>- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, wyrażający się w ustaleniu, iż stopień społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonemu jest bardzo wysoki podczas gdy w świetle treści zeznań E. A. i R. H., nie kwestionowanych przez sąd meriti, z uwagi na wieloletni konflikt pomiędzy pokrzywdzonymi i oskarżonym, brak szacunku i prowokowanie oskarżonego przez pokrzywdzonych, w tym po zmianie zachowania oskarżonego po przebytych udarzeniach i treść opinii sądowo-psychiatrycznej wskazującej na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>zaburzenia osobowości oskarżonego, przejawiające się w chwiejności i zmienności emocji, osłabionej samokontroli oraz obniżeniu uczuciowości wyższej, które to zmiany dostrzegali świadkowie, stopień społecznej szkodliwości czynu oceniać należy na niższy, aniżeli przyjął to sąd meriti.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Obrońca w przytoczonym powyżej zarzucie skupia się przede wszystkim na stopniu społecznej szkodliwości czynu. Niezasadnie jednak pomija pozostałe kryteria decydujące o sądowym wymiarze kary wskazane w art. 53 k.k. Podkreślić trzeba, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest trafny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wprowadzonych</p>			

przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym zarzut ten nie może polegać na polemice z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Sama więc możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 11 marca 2019 r., sygn. akt II AKa 290/18, LEX nr 2668873). Obrońca w swej apelacji podejmuje zaś wyłącznie polemikę z ustaleniami Sądu I instancji nie przedstawiając żadnych okoliczności, ktre mogłyby przekonać o błędnych ustaleniach faktycznych.

Tymczasem już sama konstrukcja zarzutu sugeruje, że jako okoliczności decydujące o rozmiarze społecznej szkodliwości czynu obrońca uznaje wieloletni konflikt i brak szacunku pokrzywdzonych dla oskarżonego i jego stanu po przebytych udarze oraz stwierdzone przez biegłych chwiejność, osłabioną samokontrolę i obniżenie uczuciowości wyższej u oskarżonego.

Tymczasem, zgodnie z art. 115 § 2 k.k., przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę zupełnie inne okoliczności - rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Okoliczności podnoszone przez

obrońcę można co najwyżej uznać za elementy wpływające na postać zamiaru i motywację sprawcy, co jednak w żadnym stopniu nie przekonuje do uznania, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest niższy od ustalonego przez Sąd Okręgowy. Niewątpliwie długotrwałe zaangażowanie w konflikt rodzinny, który oskarżony sam – jak ustalili biegli, świadomy znaczenia swych działań – intensyfikował, a także stan zaburzeń osobowości jakie były skutkiem przebytego udaru wpływają na ocenę (podnoszonego w uzasadnieniu apelacji) stopnia winy oskarżonego, ale nie mogą prowadzić do oceny, iż stopień szkodliwości społecznej czynu był niższy od ustalonego przez Sąd I instancji.

Co więcej, z treści apelacji wynika, że obrońca de facto podziela ustalenia faktyczne sądu, a jedynie nie akceptuje wymiaru kary - orzeczonej w dolnej granicy

ustawowego zagrożenia, bez nadzwyczajnego jej złagodzenia. W istocie więc – podobnie jak prokurator – sugeruje rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, tyle że uznaje ją za niewspółmiernie surową, a nie łagodną.

Podnieść więc trzeba, by nie powtarzać argumentów przytoczonych w odniesieniu do zarzutu prokuratora, że stopień winy sprawcy jest jednym z najistotniejszych wyznaczników wymiaru kary, ale nie jest jedynym kryterium, jakie sąd musi brać pod uwagę podczas orzekania. Sąd I instancji prawidłowo wyważył okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia. Dokonał adekwatnego obniżenia kary ze względu na stwierdzone przez biegłych działanie przez oskarżonego w warunkach art. 31 § 2 k.k. objawiające się niemożnością kierowania swoim postępowaniem i (podnoszonym przez obrońcę) podporządkowaniem

się emocjom oraz obniżeniem samokontroli w jego decyzjach.

Jednocześnie jednak właściwie dostosował wymiar kary do społecznej szkodliwości działania M. H., który wyróżnia się zaplanowanym i konsekwentnym dążeniem do pozbycia się rodziny z domu, a biegli potwierdzili, że w czasie czynu oskarżony miał świadomość znaczenia i skutków swego działania, jedynie nie mogąc nim w pełni pokierować.

Nie można zgodzić się z przekonaniem obrońcy, iż postawa pokrzywdzonych, którzy niewątpliwie mieli wpływ na decyzje oskarżonego i popełnienie przez niego przestępstw może być uznana za czynnik decydujący o postawie M. H., który sam także przyczyniał się do eskalacji konfliktu rodzinnego, a jego niekaralność, relacje z sąsiadami czy podeszły wiek nie mogą być czynnikami umniejszającymi zawinienie w tak znacznym stopniu,

<p>by za sprawiedliwą uznać karę nadzwyczajnie złagodzoną.</p> <p>Wobec tego należy zgodzić się z oceną Sądu Okręgowego, że zasadne było wymierzenie sankcji w najniższym wymiarze ale sprzeczne z zasadami wymiaru kary byłoby jej nadzwyczajne złagodzenie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zastosowanie wobec oskarżonego, na podstawie art. 60 § 7 kk, instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary poprzez odstępnie od wymierzenia kary i orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego wymienionego w art. 39 pkt 2-3, 7 i 8, środka kompensacyjnego lub przepadku,</p> <p>- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I. instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Nie było żadnych podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy, bowiem jego ocena kary wymierzonej oskarżonemu opiera się na wysunięciu na pierwszy plan istotnych ale nie najważniejszych okoliczności mających wpływ na wymiar sankcji. Domaganie się zmian w adekwatnie określonym przez Sąd I instancji wymiarze kary nie znajduje podstaw w realiach niniejszej sprawy, a w związku z tym nie może być podstawą do zmiany wyroku. Z kolei zasadność zarówno ustaleń faktycznych, jak i wymiaru kary, które znalazły wyraz w zaskarżonym wyroku, nie daje żadnych podstaw do uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>III. W zakresie czynu objętego pkt 1. części</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

dyspozytywnej
wyroku:

- zarzut rażącej
niewspółmierności
orzeczonej wobec
oskarżonego M. H.
kary 3 miesięcy
pozbawienia
wolności, przy
wymiarze której
Sąd nienależycie
ocenił stopień winy
sprawcy i społecznej
szkodliwości czynu
pomijając
okoliczność, iż z
powodu
stwierdzonych
organicznych
zaburzeń
osobowości
oskarżony miał
ograniczoną w
stopniu znacznym
zdolność kierowania
swoim
postępowaniem, w
rozumieniu art. 31
§ 2 kk, co
w konsekwencji
powyższego, w
świetle wyjątkowych
okoliczności
niniejszej sprawy,
winno skutkować
zastosowaniem
instytucji
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
wobec oskarżonego
poprzez odstąpienie
od wymierzenia
kary i orzeczenie
środka karnego
wymienionego w
art. 39 pkt 2-3,
7 i 8, środka

	kompensacyjnego lub przypadku.		
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Ponieważ, zarzut III. tj. zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej za czyn objęty pkt 1. części dyspozytywnej wyroku, w swej istocie – przez powołanie się na te same okoliczności mające wpływać na potrzebę nadzwyczajnego złagodzenia kary – zamyka się w treści zarzutu II., a jedynie ogranicza się do jednego z trzech czynów przypisanych oskarżonemu – aktualne w całości w odniesieniu do zarzutu III. pozostają rozważania dotyczące zarzutu II.			
Wniosek			
- o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zastosowanie wobec oskarżonego, na podstawie art. 60 § 7 kk, instytucji nadzwyczajnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

<p>złagodzenia kary poprzez odstąpienie od wymierzenia kary i orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego wymienionego w art. 39 pkt 2-3, 7 i 8, środka kompensacyjnego lub przepadku,</p> <p>- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I. instancji.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek odpowiada w swej treści wnioskowi odnoszącemu się do wszystkich trzech przestępstw przypisanych oskarżonemu, w związku z czym powody uznania pierwszego z wniosków obrońcy za niezasadny w pełni odnoszą się także do ww. wniosku.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>IV. W zakresie czynu objętego pkt 2. części</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

dyspozytywnej
wyroku:

- zarzut rażącej
niewspółmierności
orzeczonej wobec
oskarżonego M. H.
kary 3 miesięcy
pozbawienia
wolności, przy
wymiarze której
Sąd nienależycie
ocenił stopień winy
sprawcy i społecznej
szkodliwości czynu
pomijając
okoliczność, iż z
powodu
stwierdzonych
organicznych
zaburzeń
osobowości
oskarżony miał
ograniczoną w
stopniu znacznym
zdolność kierowania
swoim
postępowaniem, w
rozumieniu art. 31
§ 2 kk, co
w konsekwencji
powyższego, w
świetle wyjątkowych
okoliczności
niniejszej sprawy,
winno skutkować
zastosowaniem
instytucji
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
wobec oskarżonego
poprzez odstąpienie
od wymierzenia
kary i orzeczenie
środka karnego
wymienionego w
art. 39 pkt 2-3,
7 i 8, środka

	kompensacyjnego lub przypadku.		
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Ponieważ, zarzut IV. tj. zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej za czyn objęty pkt 2. części dyspozytywnej wyroku, w swej istocie – przez powołanie się na te same okoliczności mające wpływać na potrzebę nadzwyczajnego złagodzenia kary – zamyka się w treści zarzutu II., a jedynie ogranicza się do jednego z trzech czynów przypisanych oskarżonemu – aktualne w całości w odniesieniu do zarzutu IV. pozostają rozważania dotyczące zarzutu II.			
Wniosek			
- o zastosowanie wobec oskarżonego, na podstawie art. 60 § 7 kk, instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary poprzez odstąpienie od wymierzenia kary i orzeczenie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

<p>wobec oskarżonego środka karnego wymienionego w art. 39 pkt 2-3, 7 i 8, środka kompensacyjnego lub przepadku,</p> <p>- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I. instancji.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek odpowiada w swej treści wnioskowi odnoszącemu się do wszystkich trzech przestępstw przypisanych oskarżonemu, w związku z czym powody uznania pierwszego z wniosków obrońcy za niezasadny w pełni odnoszą się także do ww. wniosku.</p>			
<p>3.5.</p>	<p>V. W zakresie czynu objętego pkt 3. części dyspozytywnej wyroku:</p> <p>- zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

oskarżonego M.
H. kary 8 lat
pozbawienia
wolności, przy
wymiarze której
Sąd nienależycie
ocenił stopień winy
sprawcy i społecznej
szkodliwości czynu
pomijając
okoliczność, iż z
powodu
stwierdzonych
organicznych
zaburzeń
osobowości
oskarżony miał w
stopniu znacznym
ograniczoną
zdolność kierowania
swoim
postępowaniem, w
rozumieniu art. 31
§ 2 kk, co
w konsekwencji
powyższego, w
świetle wyjątkowych
okoliczności
niniejszej sprawy,
winno skutkować
zastosowaniem
instytucji
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
wobec oskarżonego
poprzez orzeczenie
kary pozbawienia
wolności w
wymiarze nie
niższym od jednej
trzeciej dolnej
granicy ustawowego
zagrożenia.

Związłe o powodach
uznania zarzutu za
zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny		
<p>Ponieważ, zarzut V. tj. zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej za czyn objęty pkt 3. części dyspozytywnej wyroku, w swej istocie – przez powołanie się na te same okoliczności mające wpływać na potrzebę nadzwyczajnego złagodzenia kary – zamyka się w treści zarzutu II., a jedynie ogranicza się do jednego z trzech czynów przypisanych oskarżonemu – aktualne w całości w odniesieniu do zarzutu V. pozostają rozważania dotyczące zarzutu II.</p>		
Wniosek		
<p>- o zastosowanie wobec oskarżonego, na podstawie art. 60 § 6 pkt 2 kk, instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze nie niższym od jednej trzeciej dolnej granicy ustawowego zagrożenia,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I. instancji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek odpowiada w swej treści wnioskowi odnoszącemu się do wszystkich trzech przestępstw przypisanych oskarżonemu, w związku z czym powody uznania pierwszego z wniosków obrońcy za niezasadny w pełni odnoszą się także do ww. wniosku.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.

**1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Całość rozstrzygnięć
wyroku

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Zarówno dokonane ustalenia faktyczne, jak i ocena prawna czynów przypisanych oskarżonemu, a także wymierzone za nie kary (jednostkowe i łączna) są prawidłowe i adekwatne do realiów niniejszej sprawy, zaś argumenty przedstawione we wniesionych apelacjach nie przekonują w żadnym stopniu do korekty ani uchylecia zaskarżonego wyroku.

**1.8. Zmiana
wyroku sądu**

pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
II.	Wobec uznania zarzutów przedstawionych w apelacji obrońcy za niezasadne konieczne było proporcjonalne obciążenie kosztami postępowania, w tym odpowiednią opłatą, M. H. –	

	jako strony, która wносиła niezasadny środek zaskarżenia. Wobec uzyskiwania stałych dochodów przez oskarżonego nie było podstaw do zwolnienia od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.	
7. PODPIS		
SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Olszewski SSA Janusz Jaromin		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o karze		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana